

Sygn. akt III AUa 52/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Ewelina Kocurek - Grabowska
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSO del. Mariola Łącka (spr.)
Protokolant	Beata Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015r. w Katowicach

sprawy z odwołania Z. W. (Z. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach z dnia 14 listopada 2014r. sygn. akt XI U 1708/14

oddala apelację.

/-/SSA Marek Żurecki /-/SSA Ewelina Kocurek-Grabowska /-/SSO del. Mariola Łącka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 52/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 czerwca 2014r. ZUS Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu Z. W. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na brak udokumentowania do dnia 1 stycznia 1999r. wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury, z uwagi na to, że nie ma podstaw do niezaliczenia do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych całego okresu służby wojskowej.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, jak w zaskarżonej decyzji, iż odwołujący nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r., w sprawie II UZP 6/13, według której czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 14 listopada 2014r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 16 czerwca 2014r.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 czerwca 2014r. ubezpieczony Z. W., urodzony w dniu (...), złożył wniosek o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy uznał za udowodnione 13 lat, 7 miesięcy

i 18 dni pracy odwołującego w warunkach szczególnych.

Kolejną decyzją z dnia 18 lipca 2014r. organ rentowy zaliczył do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych okres zasadniczej służby wojskowej ubezpieczonego od 24 października 1973r. do 31 grudnia 1974r. i w konsekwencji uznał, że ubezpieczony udowodnił 14 lat, 9 miesięcy i 26 dni okresów pracy w warunkach szczególnych .

Z. W. wiek 60 lat ukończył w dniu (...), jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na jego indywidualnym rachunku na dochody budżetu państwa. Na dzień 1 stycznia 1999r. wykazał 27 lat, 5 miesięcy i 11 dni ogólnego stażu pracy.

W okresie od 1 września 1970r. do 31 marca 1989r. odwołujący w pełnym wymiarze czasu pracował w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w K. i od dnia 1 sierpnia 1973r. do dnia 31 marca 1989r. wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W okresie od dnia 24 października 1973r. do dnia 15 października 1975r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Powrócił do pracy dnia 4 listopada 1975r. na poprzednio zajmowane stanowisko i wykonywał te same czynności.

Powyższy stan faktyczny między stronami był bezsporny.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie Z. W. zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżona decyzja nie odpowiada przepisom prawa i stanowi faktycznemu sprawie.

W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił warunki z art. 184 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.)

Sąd Okręgowy podniósł, że ubezpieczonemu do przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych brakowało spełnienia jednej tylko przesłanki, w postaci wykazania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, bo organ rentowy nie uwzględnił całego okresu zasadniczej służby wojskowej, powołując się na przepis art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, który obowiązywał do 31 grudnia 1974r.

Sąd I instancji wskazał, że uchwała Sądu Najwyższego, podjęta w składzie 7 sędziów, z dnia 16 października 2013r., sygn. II UZP 6/13 (LEX nr 1385939), stanowi, że czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220 w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974r.) **zalicza się** - na warunkach wynikających z tego przepisu - **do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym** (art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, j.t. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W ocenie Sądu Okręgowego, z uzasadnienia uchwały nie wynika jednak, że okres zasadniczej służby wojskowej podlega wliczeniu do 31 grudnia 1974r.

W związku z tym, że stan faktyczny sprawy rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy obejmował okres służby wojskowej ubezpieczonego od 23 kwietnia 1971r. do 1 maja 1973r., Sąd ten przyjął, że znajduje w tym przypadku zastosowanie przepis art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku Obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1974r.

Przepis ust. 1, obowiązujący do tego dnia stanowi, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy (Dz. U. z 1967r. nr 44, poz. 220). Przepis art. 106 ust. 1 tej ustawy wskazywał na obowiązek pracodawcy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej służby wojskowej do zatrudnienia go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby, pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia.

Szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, które w § 5 ust. 1 wskazało, że pracownikowi, który podjął zatrudnienie po odbyciu służby, zaliczało się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w danym zakładzie lub gałęzi pracy oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Rozporządzenie to zostało uchylone z dniem 1 września 1979r. przez rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 września 1979r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej oraz członków ich rodzin (Dz. U. Nr 21, poz. 125).

Sąd Okręgowy, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009r. (I UK 126/09, OSNP 2011, nr 7-8, poz. 112), zauważył, że „przepis art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony został nieznacznie zmieniony z dniem 1 stycznia 1975r., przez art. X pkt 2 lit. c ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. - Przepisy wprowadzające Kodeks pracy, (Dz. U. Nr 24, poz. 142 ze zm.) i zgodnie z jego nowym brzemieniem, czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby .

Sąd Okręgowy wskazał nadto, że w 1975r. szczególne uprawnienia żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową regulował art. 108 ust. 1 ustawy

o powszechnym obowiązku obrony (w brzemieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1975r.) i § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968r. Z przepisów tych wynikała zasada, że pracownikowi, który we wskazanym terminie

po zakończeniu służby wojskowej, podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu

do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych

od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Ustanawiały więc one tzw. fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w okresie pełnienia tej służby.

Nie ulega zaś wątpliwości, że ubezpieczony po zakończeniu w dniu

15 października 1975r. zasadniczej służby wojskowej, od dnia 4 listopada 1975r. podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym pracował przed rozpoczęciem służby i na tym samym stanowisku, na którym praca bezspornie należy do wykonywanej w warunkach szczególnych.

Sporny okres od 1 stycznia 1975r. do 15 października 1975r. (10 miesięcy

i 14 dni) i jest to okres wystarczający do wylegitymowania się przez ubezpieczonego wymaganym okresem pracy w szczególnych warunkach, a niezbędnym do przyznania prawa do emerytury.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 32 ust. 1, 2 i 4, art. 27, art. 100 ust. 1 i art. 129 ust. 1 tej ustawy oraz § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uwzględniając odwołanie ubezpieczonego, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał prawo do emerytury z obniżonego wieku emerytalnego z tytułu pracy w warunkach szczególnych, począwszy od spełnienia ostatniej przesłanki, warunkującej przyznanie wcześniejszej emerytury, tj. ukończenia 60 roku życia.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013,

Nr 1440 z późn. zm.) w zw. z treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w zw.

z art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony

(Dz. U. t.j. z 2004r., nr 241, poz. 2416 z późn., zm.), poprzez uznanie,

że ubezpieczony legitymuje się wymaganym ustawowo okresem pracy

w warunkach szczególnych, tym samym, spełnia warunki do przyznania prawa

do emerytury wcześniejszej z uwagi na zaliczenie mu okresu służby wojskowej

od 1 stycznia 1975r. do 15 października 1975r. do pracy w warunkach szczególnych.

Wskazując na powyższy zarzut apelacji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ubezpieczonego.

Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczony nie legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, albowiem, jak wynika z treści art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku

obrony Polskiej Rzeczypospolitej Polskiej, okres zasadniczej służby wojskowej winien być zaliczony jedynie do dnia 31 grudnia 1974r., tj. do daty, kiedy nastąpiła zmiana art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 kwietnia 2014r., II UK 424/13. Ponadto nadmienić należy, że zgodnie z Uchwałą Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 16 października 2013r., II UZP 6/13, czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku. Uchwała ta określiła ściśle ramy czasowe obowiązywania przepisu art. 108 ust. 1 i tak organ rentowy zastosował przepis.

Prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze stanowi w systemie emerytalnym uprawnienie wyjątkowe, związane z ujemnym oddziaływaniem zdrowotnych warunków pracy pracownika, co uzasadnia przyjęcie wcześniejszego wieku emerytalnego. W ocenie organu rentowego, charakter wykonywanej przez ubezpieczonego pracy w spornym okresie nie pozwala na przyjęcie, że była to praca wykonywana w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego ubezpieczony wniósł o jej oddalenie.

Z. W. podniósł, że błędny jest pogląd prawny ZUS, że do okresu pracy w szczególnych warunkach może być zaliczony tylko okres jego zasadniczej służby wojskowej, przypadający przed dniem 1 stycznia 1975r., a nie podlega zaliczeniu dalszy okres tej służby, a to od 1 stycznia 1975r. do 15 października 1975r.

Wprawdzie przepis art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. zmienił treść od 1 stycznia 1975r., ale nowe brzmienie tego przepisu nie zawiera takich zmian, które mogłyby wpłynąć na jego uprawnienia. Dlatego, nie ma jakichkolwiek uzasadnionych podstaw do odmowy zaliczenia mu do tego okresu pracy okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej także po 31 grudnia 1974r. Orzeczenia Sądu Najwyższego, na które powołuje się organ rentowy, zdaniem ubezpieczonego, nie zawierają żadnych argumentów uzasadniających twierdzenie ZUS,

iż od 1 stycznia 1975r. okresu zasadniczej służby wojskowej nie można zaliczyć do stażu pracy, od którego uzależnione jest przyznanie uprawnień z tytułu pracy w warunkach szkodliwych.

Co więcej, w sprawie o sygn. II UK 424/13 Sąd Okręgowy i Apelacyjny zaliczył do okresu pracy w warunkach szczególnych cały sporny okres służby wojskowej od 26 kwietnia 1973r. do 9 kwietnia 1975r., a Sąd Najwyższy zaś w całości oddalił skargę kasacyjną organu rentowego, który domagał się niezaliczenia służby wojskowej do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny, z urzędu rozpoznając apelację organu rentowego, mimo, że okoliczności faktyczne sprawy były niesporne, dopuścił dowód z dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych ubezpieczonego na okoliczność okresów składkowych, stażu pracy, okresów świadczenia pracy w warunkach szczególnych i okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, gdyż dowodu tego nie przeprowadził Sąd I instancji, choć oparł się w swoich ustaleniach na tej dokumentacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzut apelacji organu rentowego jest niezasadny.

Sąd Okręgowy nie naruszył wskazanych przez skarżącego przepisów prawa materialnego.

Sąd II instancji podziela jego stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Podkreślić należy, że jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r., II UZP 6/13, została podjęta po rozpoznaniu konkretnej sprawy o emeryturę rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w sprawie II U 349/12 i jej teza odwołuje się do okoliczności faktycznych tej sprawy, z których wynika, że ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową od 23 kwietnia 1971r. do 1 maja 1973r.

W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy przywołał utrwalony w judykaturze pogląd, że do oceny określonego stanu faktycznego, w tym realizowanego przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wywołującego określony skutek prawny, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji stanu faktycznego, a zatem dla kwalifikacji okresu zasadniczej służby wojskowej, jako okresu pracy w szczególnych warunkach, należy stosować regulacje prawne obowiązujące w okresie odbywania tej służby.

Dlatego też Sąd Najwyższy w tezie powoływanej uchwały powołał przepisy obowiązujące w czasie, w którym przypadała zasadnicza (poborowa) służba wojskowa wnioskodawcy.

Przechodząc do okoliczności rozpoznawanej przez Sąd Apelacyjny sprawy, zwrócić należy uwagę, że ubezpieczony rozpoczął odbywanie zasadniczej służby wojskowej w takim samym stanie prawnym, jak w powoływanej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r. (II UZP 6/13). Kiedy zaś ją skończył w październiku 1975r., od 1 stycznia 1975r. zmianie uległa treść art. 106 ust. 1 i art. 108 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Zmiana ta miała charakter gramatyczno-językowy, a jedyna istotna zmiana treści art. 108 ust. 1 w/w polegała na pominięciu przy wliczeniu do okresu zatrudnienia okresu służby wojskowej, jeżeli po jej odbyciu, podjęto zatrudnienie w tej samej gałęzi pracy.

W rozpatrywanej sprawie to pominięcie nie ma żadnego znaczenia, bo ubezpieczony podjął zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby wojskowej, a w tym zakresie od 1 stycznia 1975r. nie zmieniono treści art. 108 ust 1.

W ocenie Sądu, zauważyć także należy, że Sąd Najwyższy w uchwale II UZP 6/13 w jej uzasadnieniu odwołuje się także do wydanego na podstawie art. 108 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44 poz. 318 ze zm.).

Zgodnie z treścią przepisu § 5 ust. 1 tego rozporządzenia, w brzmieniu obowiązującym do 31 sierpnia 1979r. i w dacie zwolnienia ubezpieczonego z odbywania służby wojskowej „żołnierzom, którzy podjęli zatrudnienie stosowanie do zasad określonych w § 2-4 (czyli w terminie 30 dni od zwolnienia ze służby) wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Także powyższe rozporządzenie w brzmieniach obowiązujących wcześniej, tyle, że w przepisie § 3 przewidywało zaliczenie okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, jeżeli powrócił do zatrudnienia nie później, niż w czasie 30 dni od zwolnienia ze służby wojskowej.

Reasumując, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skoro ubezpieczony po odbyciu zasadniczej służby wojskowej w terminie do 30 dni po jej zakończeniu powrócił do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w tym samym zakładzie pracy, w którym pracował przed powołaniem do służby, to zmiana brzmienia art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony PRL od 1 stycznia 1975r. nie zmienia jego sytuacji i zasadnie Sąd Okręgowy uznał okres odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej od 1 stycznia 1975r. do 15 października 1975r. za okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Podobny pogląd, że zmiana brzmienia art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz. U. z 1967r., Nr 44, poz. 220 ze zm.) z dniem 1 stycznia 1975r. nie jest istotna w okolicznościach powrotu do pracy w warunkach szczególnych w tym samym zakładzie pracy, w terminie 30 dni od zakończenia zasadniczej służby wojskowej, wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 20 listopada 2014r., III AUa 401/14, Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 listopada 2014r., III AUa 806/11, Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 30 września 2014r., III AUa 547/14.

W świetle powyższych rozważań, apelujący bezzasadnie kwestionował prawidłowości zaliczenia ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach części okresu odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej, po 31 grudnia 1974r.

Po uwzględnieniu spornego okresu, ubezpieczony legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych, przekraczającym wymagany na dzień 1 stycznia 1999r. okres 15 lat i spełnia wszystkie warunki do przyznania mu prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748 t.j.).

Apelację organu rentowego więc, w oparciu o art. 385 k.p.c., jako pozbawioną podstaw, należało oddalić.

/-/SSA Marek Żurecki /-/SSA Ewelina Kocurek-Grabowska /-/SSO del. Mariola Łącka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR